

ΜΟΥΣΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Κάποτε το συμβούλιο ενός συλλόγου φιλομούσων, ανάγγειλε στο Ροσίνι πώς αποφάσισε να τοβ φτιάξει το δγαλμά του.

«Και πόσο θά κοστίσει;» ρώτησε ο συνθέτης.

«Μά, περί τις εικοσι χιλιάδες, φράγκα μάεστρο μου!»

‘Ο Ροσίνι πού τήν εποχή εκείνη ήταν μάλλον στενοχωρημένος οικονομικά, σκέφτηκε λιγάκι κι ύστερα είπε στους συμβούλους:

«‘Ακούστε, κύριοί μου κάνουμε μιά συμφωνία πού θά συμφέρει και τούς δύο μας; Δότε μου τά μισά μονάχα λεφτά και στέκομαι έγω ό Ιδιος πάνω στό βάθρο αντί γιά τό δγαλμά μου!»

Κάποτε ένας νεαρός συνθέτης παράδοσε στό Διευθυντή τής ‘Οπερας ένα χειρόγραφο ρουλαρισμένο και δεμένο μέ μιά κορδέλλα, και τόν παρακάλεσε νά διαβάσει τήν υπερά του αότη και νά τοβ πεί ειλικρινώς τή γνώμη του.

‘Ύστερα από κάμποσον καιρό ό νεαρός ξαναπήγε στό Διευθυντή και τόν ρώτησε πώς βρήκε τό Έργο του:

«Νεαρέ μου, τοβ αποκρίθηκε ό Διευθυντής μέ ύφος σοβαρό και καταβεχθικό, μελέτησα μέ πολλή προσοχή τό Έργο σας: τό μόνο πού έχω νά σας συστήσω είναι ν’ αναβάλετε γιά λίγον καιρό τις έλπίδες σας.

—«‘Όστε νομίζετε πώς δέν έχω ταλέντο;» αποκρίθηκε ό συνθέτης.

«‘Όχι, φίλε μου, δέν είπα τέτοιο πράγμα: έννωδ μονάχα πώς τό Έργο αυτό, βελγνει πώς κάτι θά κάμει, μέ δέν αξίζει ακόμη τήν τιμή ν’ άνεβροτεί στήν ‘Οπερα.

—«Τότε έπιτρέψατέ μου κ. Διευθυντά, νά σας τό χαρίσω.» Είπε ό νεαρός συνθέτης: και χαμογελώντας πονηρά, έβυσε τήν κορδέλλα και ξεδίπλωσε τό ρουλαρισμένο χαρτί πού είχε παραδώσει στόν κ. Διευθυντή. Μόλις τό είδε εκείνος κόντεψε νά πάθει άποπληξία από τό ντροπή του: Τό ρουλαρισμένο χαρτί ήταν έντελώς άγραφο. ‘Ο νεαρός συνθέτης κι έξυτνος φαρσέρ ήταν ό Μάξ Ρέγκερ, πού πραγματικά «κάτι έκομει» στή σύνθεση!

Δύο ταξιδιώτες καθισμένοι άντίκρου στό διαμέρισμα τοβ βαγονιού κουβεντιάζουν γιά διάφορα πράγματα, καθώς και γιά τις καλλιτεχνικές τους έπιδόσεις.

«Έγω, λέει ό ένας, παίζω άρκετά καλά βιολί.

—Μπά!

—Μάλιστα: έννοείται βέβαια πώς παίζω μονάχα μικρά κομμάτια.

—Παίζετε και Μότσαρτ;

—Μότσαρτ;... ‘Όχι, κύριέ μου, μονάχα βιολί παίζω!..»

‘Ανάμεσα στό Μέγιερμπερ και τό Ροσίνι όπηρε πάντα μιά τρομερή αντίζηλία. Κάθε έπιτυχία τοβ ενός ήταν μιά πραγματική άπογοήτευση γιά τόν άλλο. Μά ό Ροσίνι, πάντα εύγενικός και κόλακας, ήξερε πώς νά καταπραίνει τή ζήλεια τοβ κακόψυχου αντίζηλού του.

‘Έτσι λοιπόν, κάποτε πού περπατούσε μ’ ένα φίλο τοβ ό Ροσίνι στό μέγάλα βουλευβάρτα τοβ Παρισιοδ, συνάντησε τόν Μέγιερμπερ, πού τόν σταμάτησε κι άφοδ τόν χαιρέτησε τόν ρώτησε:

«Λοιπόν πώς πάνε τά κέφια, άγαπητέ μου Ροσίνι;

—Χμ, όχι και τόσο καλά, τοβ αποκρίθηκε ό Ροσίνι, νιώθω τόν έαυτο μου πολύ κουρασμένο κι είμαι άνίκανος νά έργαστώ.

—‘Α! πόσο λυπάμαι, φίλε μου, έ, τι νά γίνει! Σοδ εύχομαι περαστικά.»

Κι άφοδ τόν χαιρέτησε μέ ύφος τάχα λυπημένο συνάχισε τό δρόμο του.

Σάν ξεμάκρνε ό Μέγιερμπερ, ό σύντροφος τοβ Ροσίνι ρώτησε τό συνθέτη:

«‘Αλήθεια είσαι άδιάθετος; Πδς δέ μου είπες τίποτα;

—‘Έγω; τοδ αποκρίθηκε γελώντας ό Ροσίνι, άπειναντίας είμαι περίφημα στήν ύγεια μου. Μονάχα δέ θέλησα νά λυπηώ τόν καημένο τό Μέγιερμπερ! Γιά φαντάσου νά τοδ λεγα πώς είμαι έντελως καλά: θά έσκαζε από τή στενοχώρια του!»